

ПЪТЯТ КЪМ ТРОНА

Дейвид Уилкерсън
2 Август 2004

Според Павел, ние, които вярваме в Исус, сме били възкресени от духовна смърт и сме седнали с Него в небето. „Въпреки че бяхме мъртви в престъпленията си, (Бог) ни съживи заедно с Христос... и като ни свързеси, ни сложи да седим заедно с Него в небесни места в Христос Исус“ (Ефесяни 2:5-6).

И къде е това небесно място, на което седим с Исус? Това е Божията собствена тронна зала – престолът на благодатта, мястото, на което живее Всемогъщия. Два стиха след това четем как влизаме на това чудесно място: „Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас – това е дар от Бога“ (2:8).

Тронната зала е мястото на всяка власт, от което Бог управлява всички началства и власти и царува над човешките дела. Тук, в тронната зала, Той наблюдава всяко действие на Сатана и изпитва всяка човешка мисъл.

А Христос седи отдясно на Отец. Библията ни казва: „Всичко чрез Него стана“ (Йоан 1:3), и „в Него обитава телесно цялата пълнота на Божеството“ (Колосяни 2:9). В Исус обитават цялата мъдрост, мир, сила и власт, всичко, от което се нуждаем, за да живеем победоносен, плодотворен живот. И ние имаме достъп до всички тези богатства, които са в Христос.

Павел ни казва: „Точно както Христос беше възкресен от мъртвите, така и ние сме били възкресени с Него от Отец. И точно както Исус беше отведен до тронната зала на благодатта, така и ние сме били отведени с Него до същото славно място. Ние сме там, където е Той, защото сме в Него. Това е привилегията на всеки вярващ. Това означава, че седим с Него на същото място в небето, където Той живее.“

Разбира се, светът има пълното право да постави тази концепция под съмнение. Как може някой християнин да живее едновременно и в небесни места и на земята? Дори и вярващите признават, че не разбират поучението на Павел тук, и че не преживяват тази истина в ежедневието си.

Не би трябвало да гледаме примера на проблемната, отчаяна църква за това. Всичко, което трябва да направим, е да изследваме личното си ходене с Христос. Много християни са съкрушени и уплашени. Те ходят на църква, пеят хваления на Бог и свидетелстват за мощната Му сила в живота си, но за голяма част от същите тези християни, живота е непрестанна поредица от възходи и падения. Те са смазани от земни грижи и проблеми, и когато се изправят пред изпитания, биват напълно съкрушени и вярата им се срива.

Питам те, това ли представлява небесния живот, който Павел описва? Напомня ли ти поне малко за онова, което си представяш, че представлява живота на трона? Казва ни се, че самият Христос ни е завел със Себе Си до небесната ни позиция. Но ако това е така, значи много християни живеят доста под нивото на обещанията, които Бог даде. Помислете: ако ние в действителност живеем в Христос, седим с Него в тронната зала в небето, как може някой вярващ все още да е поробен от плътта си? На нас ни е дадена позиция в Него поради някаква причина, но много хора в Христовото тяло не са я изискали, нито възприели.

Прочетете внимателно думите на Павел: „С нея Той подежда в Христос, като Го възкреси от мъртвите и Го сложи да седне от дясната си страна на небесата, далеч над всяко началство и власт, и сила, и господство, и всяко име, с което се наименоуват, не само в този свят, но и в бъдещия. И покори всичко под краката Му и Го постави да бъде глава над всичко за църквата“ (Ефесяни 1:20-22).

Повечето християни нямат никакъв проблем да повярват, че Христос е там. Ние проповядваме: „Дори и в този момент Исус е на трона Си. Той е над всички началства и власти, много над Сатана.“ Но ни е трудно да приемем следната истина: „(Бог) ни съвъзкреси, и ни сложи да седим заедно с Него в небесни места в Христос Исус“ (2:6). Ние можем да повярваме, че Христос вече е в небесни места и седи при Отец, но не можем да приемем, че и ние седим там, в същата тази тронна зала. Но Самият Исус ни е казал: „Отивам да ви приготвя място“ (Йоан 14:2), не само в слава, а точно сега.

За мнозина това звучи като измислица, някаква теологическа илюзия: „Искаш да кажеш, че мога да живея без да бъда ту горещ, ту студен, ту горе, ту долу? Когато съм разтърсван от изпитания, може да не бъда притеснен? Мога да запазя близостта си с Христос незасегната?“

Да, абсолютно. Павел заявява: „Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, който в Христос ни е благословил с всяко духовно благословение в небесните места“ (Ефесяни 1:3). Обърнете внимание на това къде Павел казва, че ни се дават всички духовни благословения – в тронната зала. Там са на наше разположение всичките богатства на Христос: твърдост, сила, почивка, непрестанно нарастващ мир.

Но защо толкова много християни, които имат най-добри намерения, пропускат тези неща? Дали е поради това, че не заемаме позицията си в небесни места с Христос? Затова ли слушаме толкова често напоследък за нуждата от съживление? Или пък защото множество вярващи просто не живеят възкресения живот?

Павел казва съвсем ясно: за да се изливат в нас благословенията на Христос, трябва да сме седнали с Господ в тронната зала в небето.

Има нещо ужасно неправилно в Божия дом днес, проблем, който аз разглеждам като „тока спря“.

Сатана опустошава Божия дом без да среща отпор. Напротив - той се разхожда свободно, мами много хора в тялото на Христос, причинява отчаяние и смут, съсипвайки живота на хора, които цял живот са били в служба на Бог.

Един социолог, който е и агностик, е написал книга за състоянието на църквата. Той прави следното заключение за християните: „Далеч от това да живеят в „друг свят“ (небесни места), вярващите живеят точно като света... Онова, което в действителност правят, не съответства на теологията им... Светската култура ги е стъпкала... Разговорите за ад, проклетие и дори грях са заменени от неосъдителния език на разбирането и съпричастието.“ К. С. Луис, преди десетилетия казва нещо подобно: „Най-големият враг на църквата е „съгласието със света“.

Изглежда църквата е отстъпила, предала се е на проблемите, които са навсякъде около нас. С две думи, вече не сме фокусирани върху победата на Христос или да живеем победоносен живот. Един от симптомите, които виждам, са многото съветници. Голяма част от църквата е разменила тронната зала за някакъв си кабинет на съветници. Защо? Малко са християните, които вярват, че е възможно да живеят небесен живот в такива тежки времена. Вместо това тичат при съветника си, плачейки: „Имах ужасен ден. Моля те, дай ми нещо, което ще ми помогне да доживея до утре.“

Ние виждаме същия фокус и в голяма част от съвременните проповеди. Огромната част от тях са за това как хората да посрещнат нуждите си, а не как да водят победоносен живот в Христос. Проповедниците предлагат три стъпки за това как да оцелееш през деня, планове „как да...“ само за това как да се справиш с проблемите. Тези послания напълно пренебрегват тронната зала и небесната позиция, която ни е дадена в Христос.

Истината е, че света винаги е имал проблеми. Винаги е бил под заплахата от бедствие, на ръба на срив. Това е бил начина на мислене на благочестивите проповедници през вековете. Библиотеката ми вкъщи съдържа много мощни послания, проповядвани от пуританските служители през 17 век. Те предупреждават за широко разпространеното пиянство, за престъпността сред младежите, прелюбодейството, бруталността, политическия смут, разпадащите се семейства. Накратко, преди стотици години са говорили същото, което ние виждаме да се случва днес. И някои от тях са мислели, че Бог няма да търпи злото още петдесет години.

През 1860, един мощен проповедник в Нюарк, Ню Джърси, предупредил за „пустинята на тъмнината“, която обхващала Америка. Той проповядвал огнени проповеди, като викал против апатията и светското в църквата. Този човек написал и книгата „Хилядолетното преживяване“, в която описва фалшивите доктрини и култове, които се зародили навсякъде. Той също проповядвал това, което виждаме да се случва днес.

Божият народ винаги е бил изправен пред враг, който атакува от всички посоки. Нещата днес може би са много по-лоши отколкото по времето на пуританите, но ние се срещаме със същия дявол. А същите онези проповедници са поучавали, че всяко благословение, пророкувано за бъдещето е достъпно за Божия народ в настоящето. Няма значение, че виждаме как злото наоколо се увеличава. Според Павел, Божията благодат към нас изобилства повече от него.

И защо не можем да повярваме на Бог за същите духовни благословения и днес? Защо вече не вярваме, че Той отговаря преди още да сме Го помолили? Ако сме в Христос, ако Той е едновременно в нас и отдясно на Отец, защо живота ни не отразява това състояние?

В Христовото тяло има нужда от нещо, което аз наричам „голямото пробуждане“.

Какво имам предвид под голямото пробуждане? Имам предвид това, което Павел описва като мъдрост и откровение: „дано Бог на нашия Господ Исус Христос, славният Отец, ви даде дух на мъдрост и на откровение, за да Го познаете, и да просвети очите на сърцето ви, за да познаете, каква е надеждата, към която ви призовава, какво е богатството между светиите на славното от Него наследство, и колко превъзходно велика е силата Му към нас вярващите - сила, която е според действието на могъщата Негова мощ“ (Ефесяни 1:17-19).

Павел казваше на ефесяните: „Моля се Бог да ви даде ново откровение, да отвори очите ви за призива, който имате в Него. Моля Го да ви даде ново разбиране за наследството, богатствата в Христос, които ви принадлежат. Бог иска да освободи във вас мощна сила. Същата, която беше и в Исус. Да, тази сила, която се намира в седналия на трона Христос в небето, е във вас сега.“

Според Павел, „(Божията) сила, която подежда в Христа, когато Го възкреси от мъртвите и Го сложи да седне от дясната Си страна на небесата...“, е същото като „превъзходно велика е силата Му към нас вярващите“ (1:20,19). Поради тази причина Павел настоява: „Изпитвайте себе си дали сте във вярата“ (2 Коринтяни 13:5).

Как да изпитваме себе си? Като се съпоставяме с невероятните Божии обещания. Трябва да се запитаме: „Извличам ли от ресурсите на Христос, за да се съпротивлявам на дявола? Взимам ли от силата Му, за да победя греха? Винаги ли живея в радостта и почивката, които Христос обеща на всеки вярващ без изключение?“

Възлюбени, тронния живот не е измислица. Не е някаква теологическа илюзия. Това е снабдяване, което е на наше разположение чрез Кръста на Христос. Следователно, ако някой вярващ няма тронния живот, той може да си направи само едно заключение: „Все още не съм възприел небесната позиция, която ми е дадена в Христос. Ако не виждам как мощта Му работи в мен, значи не съм заел мястото Си в Него.“

Твоео лично „голямо пробуждане“ идва в деня, в който погледнеш живота си и извикаш: „Живота в Христос трябва да е нещо повече. Всичките ми планове се объркаха, всичките ми мечти се разбиха. Живея като роб на страховете и плътската си похот, но не мога повече да продължавам така.

Знам, че Господ ме е призовал за нещо повече от този пораженчески живот и няма да бъда лицемер. О, Господи, има ли наистина място, на което ще ми дадеш сила да живея победоносно? Наистина ли искаш да ме направиш повече от победител в изпитанията ми? Истина ли е, че си осигурил място на съвършен мир за мен наред борбите ми?

Наистина ли е възможно да имам непрестанна близост с Теб? Истина ли е, че повече не трябва да изпадам в апатия или да се мъча да Ти угодя? Има ли наистина място на почивка, на което никога повече няма да се нуждая от съживление, защото вярата ми ще бъде твърда?“

Ти си пред пробуждане, когато признаеш: „Обичам Исус, но не мога да почувствам тронния живот, за който говори Павел.“ Това е момента, в който получаващ откровение и просвещение. Самият Бог те е избрал – не за да живееш безрадостен, отчаян живот под петата на врага, но, за да имаш небесна позиция. Време е да погледнеш нагоре и да изискаш мястото си в Христос.

Има само един път към трона.

Не можеш да си проправиш път до това небесно място. Не можеш да влезеш там като учиш или се трудиш, или пък го желаеш много силно. Не, единственият път до тронния живот, е да живееш като жива жертва: „да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение“ (Римляни 12:1).

Павел говори от опит. Той беше човек отхвърлен, изкушаван, преследван, бит, хвърлян в затвора, претърпял корабокрушения, бит с камъни. Павел носеше и бремето на църквата върху себе си. Въпреки това той каза: „Във всяка ситуация бях доволен.“

Сега ни казва: „Значи искаш да знаеш как стигнах до познанието за ходенето в небесни места? Искаш ли да знаеш как постигнах това да бъда доволен във всяка ситуация, в която изпадах, как намерих истинска почивка в Христос? Ето го пътя – тайната за това как да придобиеш небесната си позиция: представи тялото си като жива жертва на Господ. Постигнах задоволство, едва когато пожертвах собствената си воля.“

Гръцката дума за „жива“ тук означава „за цял живот“. Павел говори за вечно посвещение, жертва, която се прави веднъж в живота. Не ме разбирайте погрешно, това не е жертва, която има нещо общо с опрощаването на греха. Христовата жертва на Кръста е единствената, която заслужава прошка: „Но сега се яви веднъж в края на вековете, за да отстрани греха, като принесе Себе Си в жертва“ (Евреи 9:26).

Не, Павел говори за друг вид жертва, но не се заблуждавайте - Бог не удоволстваше в направените от човек жертви в Стария Завет. Евреи ни казва: „всеизгаряния и жертви за грех не са Ти угодни“ (10:6). Защо тези жертви не бяха угодни на Бог? Много просто – не бяха от сърце.

Но жертвата, която описва Павел е угодна на Бог, точно защото засяга сърцето. Коя е тази жертва? Смъртта на нашата воля, това да оставим настрана цялата си независимост и амбиции.

Когато Павел призовава: „Представете телата си“, той всъщност казва: „Приближете се до Господ.“ Но какво точно означава? Означава да се доближим до Бог със следната цел: да Му предадем себе си изцяло. Означава да отидем при Него не с независимостта си, а като възкресено дете, като святи в праведността на Исус, като приети от Отец поради позицията ни в Христос.

Самият Исус предаде живота Си като жива жертва. Не говоря за жертвата за греховете на Кръста. Не, Христовата жертва имаше два аспекта. Първо беше умилостивение за греховете и второ – Той предаде волята Си на Отец. С две думи, Исус даде Себе Си не само като жертва за греховете ни, но и като жива жертва, за да бъде използван като оръдие от Отец. Помислете за Неговото свидетелство:

“Ето, идвам ... да изпълня Твоята воля, о, Боже“ (Евреи 10:7). „Аз от само Себе Си не съм дошъл, а истинен е Този, който Ме е пратил“ (Йоан 7:28). „От Себе Си нищо не върша, а каквото Ме е научил Моят Отец, това говоря. И Този, който Ме е пратил, е с Мен; не Ме е оставил сам, защото Аз винаги върша онова, което на Него Му е угодно“ (8:28-29). „Аз говоря това, което съм видял при Моя Отец“ (8:38).

Всеки вярващ е призован да участва в този аспект от Христовата жертва. Ние трябва да представим себе си на Бог, да предадем волята си на Него и да заживеем свят живот, напълно зависими от Него. Трябва да отидем при Бог с думите: „Господи, предавам волята си на Теб. Разменям я за Твоята воля. Посвещавам се повече да не казвам и върша нищо, освен ако Ти не ми наредиш.“

Разбира се, Исус е нашия пример в това. Той не действаше по собствената си воля, а говореше и действаше само както Му наредеше Отец, и направи това с една цел: да доведе „много синове до слава“ (Евреи 2:10). Накратко, Христос ни показа пътя към трона. Той казваше: „Следвай Ме, като оставиш волята, плановите и мечтите си. Посвети се на живот, който е изцяло зависим от Отец и той ще Му донесе слава.“

Позволете да ви предложи определение за слава: това е Божията пълнота в Христос.

Ето я славата, която всеки християнин е призован да изпълни. Виждате ли, мнозина са призовани да бъдат синове на Отец и имат всички привилегии от това, но не всеки ходи в тази слава, въпреки, че сме определени за това. Ще бъде изявена невероятна слава, когато Христос се върне, за да вземе слугите Си у дома. Но има и слава, която трябва да се прояви в

Божията църква тук, на земята. Говоря за славата да бъдеш в Христос, където е Той сега: „Аз и децата, които Ми е дал Бог“ (Евреи 2:13).

Тази слава изисква слугата, който отива до олтара да принесе тялото си като жива жертва. Той е изоставил всичките си планове и амбиции, защото е преживял ужасните последствия от това да ходи според собствената си воля. Той е изтощен от борбите да се справи с проблемите си. Гади му се и е уморен от това да гледа как плановете му се провалят, как пропадат мечтите му. Така че той отива до олтара, за да уреди въпроса веднъж завинаги – да се предаде изцяло на Божията воля.

Това е жертвата, която трябва да направи всеки вярващ, ако иска да познае Божия ум. Господ никога не споделя плановете Си с онези, които се придържат за собствените си методи. Защо Му е да води някой, който е решен да ходи по собствения си път? Аз познавам и двете страни на пътя. Много пъти съм следвал собствената си воля, но познавам и свободата, която идва, когато веднъж завинаги заявиш: „Не е нужно да правя нищо друго, освен волята на Христос. Не трябва да извършвам нещо велико. Не трябва и да се замесвам в никакви добри дела, освен ако Той не ме води. Не трябва да доказвам нищо на никого. Всичко, което искам, е да угодя на Исус и да бъда изцяло зависим от Него.“

Мога да кажа от опит – точно на това място на съкрушеност и вяра, човек се пробужда и бива просветлен. Павел говори за това: „Всичко съдейства за добро на тези, които любят Бога, които са призвани според Неговото намерение“ (Римляни 8:28). Отказал си да се изправяш пред изпитанията на живота със собствените си сили. Писнало ти е от колебаещата ти се вяра, от страха, от това никога да не знаеш какво да правиш. Затова поставяш всичко на амвона – егото си, гордостта, плановете си – и отиваш при Исус със съкрушени дух и сърце. Ти си на място, на което вярваш, че Той ще направи всичко за твое добро.

Моментът, в който предадеш собствената си воля на Него, е моментът, в който правиш жертвата. Случва се тогава, когато просто се откажеш да се опитваш да угодиш на Бог със собствени сили. Не можеш да го направиш, живеейки правилно или вършейки добри дела. Не, просто си се посветил да Му вярваш. И когато представиш живата си жертва на Исус, отговора е следния: „Сега ела и нека решим заедно. След като си се отказал от волята си, не ти ли се вижда нормално да дойдеш и да заемеш мястото си с Мен чрез вяра?“

Всъщност, този акт на вяра е „духовното служение“, за което говори Павел: „да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога като ваше духовно служение“ (Римляни 12:1). Става дума за това да Му се доверим с цялата си воля, като вярваме, че Той ще ни даде всичките благословения, от които се нуждаем.

Помислете за това – няма смисъл да предадем волята си, а да не вярваме, че можем влезем в Христовата пълнота. Той те е призовал да приемеш волята Му чрез вяра: „Ако желаеш волята Ми, ако искаш да живееш живот, в който да черпиш от мира, почивката и мъдростта Ми по всяко време, тогава ела до тронната зала чрез вяра. Тук ти ще си с Мен. Когато се молиш, ще е същото, като че ли Аз се моля чрез теб. Ще бъдеш там, където съм Аз.“

Готов ли си да изоставиш живота си на борба и терзания за бъдещето, спадове и възходи, да се чувстваш сякаш никога не си угоден на Господ?

Ако си изтощен от борбата, време е да се запиташ: готов ли си да предадеш себе си като жива жертва на олтара? Готов ли си да кажеш: „Не моята воля, Исусе, а Твоята нека бъде. Уморен съм от опитите си да ръководя собствения си живот. Напълно го обърках. Вече съм готов да Ти вярвам за всичко. Само Ти имаш силата, властта и водителството, от които се нуждая. Така че идвам при Теб с вяра, и вярвам, че ще ми кажеш вярно: „Това е пътя, ходи по него.“

Ако това описва теб, значи си готов да заемеш небесното си място с Христос, но имай предвид: Сатана ще направи всичко, което може, за да се опита да те събори от законната ти позиция. Проблемите и изпитанията ти няма да свършат само, защото стоиш с Христос. Всъщност, може и да се увеличат. Но ти вече ще имаш вътрешната сила да се изправиш пред изпитанията си, защото Божията сила работи в теб и ще можеш уведомиш дявола:

“О, зла змия, бъди уведомен, повече не се намирам на стария си адрес. Не живея на улица „Отчаяние“. Имам нова позиция – в тронната зала на Бог. Живея на ново място – небесните места, с Христос. Така че, ако искаш да ме намериш, ще трябва да се съобразяваш с Всемогъщия Бог. А, имам и ново име. Можеш да ме наричаш „побеждаващ Божий принц.“

Скъпи светии, тронната зала е отворена за вас. Приемете онова, което направи Христос и смело заемете позицията си с Него чрез вяра. Той приема това, че изоставяте волята си. Помолете Го да отвори очите на вашето разбиране и изповядайте: „Аз вярвам в онова, което Господ казва за мен: че съм побеждаващ принц. Вярвам също и, че съм там, където Той казва, че съм – в тронната зала в небето. Седя с Него във власт над всички дела на Сатана. Алилuia, Той ми показва пътя към Своя трон и аз всеки ден съм в Него.“

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2004 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Path to the Throne](#) / [Пътят към трона](#)